

نگاه

المپیک، قهرمانی آسیانیت

فریدون حسن

رقابت‌های وزنه‌برداری قهرمانی آسیا در کره جنوبی در حالی با کسب مقام اول تیم ملی وزنه‌برداری کشورمان به پایان رسید که نکات قابل توجهی را در پی داشت. اول از همه اینکه قهرمانی تیم ملی در حالی به دست آمد که ایران به لحاظ امتیازی موفق شد سکوی اول مسابقات را به دست آورد و اگر قرار بود مدال آوری را ملاک ارزیابی قرار دهند، آن وقت معلوم نبود ما در کجای جدول رده‌بندی قرار می‌گرفتیم، هر چند به هیچ‌عنوان نباید این قهرمانی آن هم با سرمربیگری نواب نصیرشلال را که برای اولین بار کوچینگ تیم ملی را تجربه می‌کرد، زیر سؤال برد اما باید به این نکته مهم توجه داشت که در المپیک یا بازی‌های آسیایی این کسب مدال است که در رتبه‌بندی نهایی حائز اهمیت قلمداد می‌شود نه امتیازهای تیمی. در این صورت باید به هوش باشیم و بسیار بیشتر از گذشته کار کنیم.

نکته بسیار مهم دیگری که در سایه قهرمانی تیم ملی وزنه‌برداری کمتر دیده شده است، اینکه از مجموع ۱۵ وزنه‌بردار اعزامی ایران به این مسابقات (۱۰ مرد و پنج زن)، ۹ وزنه‌بردار موفق به کسب مدال نشدند که اصلاً ما را جالب توجهی نیست، ضمن اینکه نباید از یاد ببریم عدم کسب مدال هم تنها اتفاق تلخ ماجرا نیست و رکوردهایی هم که به دست آمده است با رکوردهای مدال‌آوران این مسابقات فاصله‌ای زیاد دارد و بعید است فعلاً بتوان این فاصله را جبران کرد، اما مهم‌ترین مسئله رقابت‌های قهرمانی آسیا برای ایران که باز هم زیر سایه قهرمانی قرار گرفته است و چندان به آن توجه نمی‌شود، عدم‌موفقیت در اوزان المپیک‌سی این مسابقات بود.

وزنه‌برداران ایران در سه دسته ۸۹، ۱۰۲، ۱۰۲ و فوق سنگین موفق به کسب دو مدال برنز و دو نقره شدند. (مصطفی جوادی در ۸۹ برنز دوزرب و مجموع، علیرضا یوسفی دسته فوق‌سنگین نقره دو ضرب و آیت شریفی در فوق سنگین نقره یک ضرب) که با توجه به اینکه تنها یکی از برنزه‌ها، برنز مجموع بود، در اصل ایران در این سه وزن تنها یک مدال برنز را به دست آورد که خود‌حکایت از فاجعه‌ای وحشتناک دارد، یعنی اینکه وزنه‌برداری ایران در این سه وزن المپیک تقریباً هیچ حرفی برای گفتن ندارد.

حالا با توجه به این عملکرد و ایمن روند نه چندان مطلوب دمیدن در این قهرمانی و فراموش کردن اینکه مسابقات کره جنوبی تنها رقابت با حریفان آسیایی بود، رقبای جهانی هنوز در پیش هستند؛ مهلک‌ترین سسمی که می‌توان به وزنه‌برداری خواند، به هیچ‌عنوان قصد کمربندی کردن این قهرمانی آن هم بعد از سال‌ها افت وزنه‌برداری را نادریم اما باید توجه داشته باشیم که چگونگی رقم خوردن این قهرمانی از به دست آمدن آن بسیار مهم‌تر است. اینکه این قهرمانی نباید با بزرگ‌نمایی شب شود از اصل کار یعنی رسیدن به المپیک و بازی‌های آسیایی در آن غافل شویم، مدتی بسیار مهمی است که مسئولان فدراسیون، کادر فنی تیم ملی و خود وزنه‌برداران ایران باید به آن توجه داشته باشند که اگر نشده، آن وقت باید فاتحه قدرتمندی در المپیک و بازی‌های آسیایی را بخواند. فراموش نکنیم تیم خوب ایران یک قهرمانی خوب و روحیه‌آور به دست آورده اما هنوز تا رسیدن به جایگاه اصلی و واقعی راه زیادی در پیش است.

«قهرمانی آسیا» زنگ خطر جدی برای وزنه‌برداری ایران

ضعف‌های تیم ملی پشت قهرمانی پنهان نشود

محمدحسین جواد در اوزان ۱۰۲ کیلوگرم

گزینشی المپیک پاریس در حالی به پایان رسید که تیم ملی وزنه‌برداری ایران با ایستادن بر سکوی نخست به کار خود در

کره جنوبی پایان داد، اما برخلاف عنوان به دست آمده در قهرمانی آسیا، عملکرد وزنه‌برداران ایران چنگی به دل نزد و انتقادهای بسیاری را به دنبال داشت. پرواضح بود که شاگردان نصیرشلال رقابت سختی را در کره جنوبی در پیش دارند. قهرمانی آسیا نخستین گزینشی المپیک پاریس بود و همین مسئله حساسیت و اهمیت آن را دوچندان کرده و کیفیت آن را بالا برد، به طوری که با وجود انصراف برخی چهره‌های شناخته‌شده در دسته‌های المپیک، ۶۹ رکورد جهانی و آسیایی در این دوره از رقابت‌های قهرمانی آسیا جایه‌جا شد و بسیاری از مدعیانی که سال گذشته در مسابقات قهرمانی جهان موفق به کسب مدال شده بودند، پای‌شان حتی به سکو هم نرسید و با وجود این انتظارات از تیم ملی وزنه‌برداری ایران بیش از کسب تنها دو طلا، سه نقره و پنج برنز بود. خصوصاً که یکی از مدال‌های برنز کسب‌شده در این رقابت‌ها نیز توسط بانوان به دست آمد. علاوه بر آن ایران در حالی با کسب ۶۳۵ امتیاز بر سکوی نخست ایستاد که از پاکستان به عنوان تیم دوم و نایب‌قهرمان این رقابت‌ها موفق به کسب ۶۳۱ امتیاز شده بود، یعنی تیم ملی وزنه‌برداری ایران تنها چهار امتیاز بیش از تیم دوم کسب کرده بود و این فاصله بسیاری کم بی‌شک نگران‌کننده است.

صد البته که کسب عنوان قهرمانی در نخستین تجربه حضور روی نیمکت تیم ملی بهترین نتیجه برای نصیرشلال بود اما عملکرد وزنه‌برداران در کره جنوبی آن چیزی نبود که انتظار می‌رفت و این مسئله را حتی قهرمانی و ایستادن بر سکوی نخست قهرمانی آسیا نیز نمی‌تواند لاپوشانی کند، هر چند توجه سرمربی تیم این است که تیم ملی زمان کافی برای آماده‌سازی در اختیار نداشت اما آنچه مسلم است اینکه با این عملکرد نمی‌توان خیلی به کسب موفقیت در دیگر گزینشی‌های المپیک (جایزه بزرگ کوپا، قهرمانی جهان عربستان، جایزه بزرگ قطر و قهرمانی آسیا تاشکند) در سال جاری امید داشت. سرمربی تیم ملی با دلخوری از انتقادهای مطرح‌شده تأکید دارد که نباید قهرمانی وزنه‌برداران در رقابت‌های قهرمانی آسیا را کم‌رنگ کرد اما مسئله کم‌رنگ کردن موفقیت کسب‌شده و قهرمانی تیم ملی وزنه‌برداری ایران در کره جنوبی نیست. در واقع بحث عملکرد وزنه‌بردارانی است که انتظارات از آنها به مراتب بیش از آن چیزی بود که به نمایش گذاشتند و این مسئله است که نگرانی‌هایی را ایجاد کرده است، به خصوص در وزن‌های المپیک که نتیجه حاصله چنگی به دل نمی‌زند!

تیم ملی وزنه‌برداری ایران با ۱۰ وزنه‌بردار در حوزه آقایان و پنج وزنه‌بردار در بخش بانوان راهی قهرمانی آسیا شد، اما پنج وزنه‌بردار پای‌شان به سکو نرسید و تنها حسین سلطانی در دسته ۸۱ کیلوگرم بود که با کسب نقره یک ضرب، طلای دو ضرب و طلای مجموع انتظارات را برآورده کرد، اما نگران‌کننده‌ترین مسئله عملکرد ضعیف وزنه‌برداران ایران در وزن‌های المپیک بود.

در دسته ۸۹ کیلوگرم که یکی از رقابتی‌ترین وزن‌های این مسابقات بود، ایران کینوش رستمی را داشت؛ یکی از باتجربه‌ترین وزنه‌برداران ایران که به عنوان نفر پنجم رتبه‌بندی المپیک، در پنجمین تجربه حضورش در قهرمانی آسیا به دنبال تثبیت جایگاه خود در بین

۱۰ نفر اول رتبه‌بندی المپیک بود اما در عین ناباوری با وجود اعزام، در کره جنوبی روی تخته نرفت و گفته شد دلیل آن مصدومیت در هواپیما بوده است! مصطفی جوادی، دیگر نماینده ایران در این وزن بود که موفق به کسب برنز دو ضرب و مجموع شد. جوادی بعد از مسابقات قوتیبه به دلیل مصدومیت افت شدیدی داشت، به طوری که در قهرمانی جهان ۲۰۲۲ عملکرد ضعیفی داشت و اوت شد. او همچنین در نخستین گزینشی المپیک هم اوت شده بود و این بار نیز در نهایت به برنز دو ضرب و مجموع دست یافت که نتیجه قابل توجهی برای وزنه‌برداری که دنبال کسب سهمیه المپیک است، نخواهد بود!

۱۰۲ کیلوگرم، دیگر وزن المپیک‌سی و مهم در قهرمانی جهان بود که ایران در این وزن پایش به سکو نرسید. آن هم در شرایطی که سهراب مرادی و رضا دهدار را در این وزن داشت. مرادی نیز بی‌شک مانند رستمی یکی از باتجربه‌های وزنه‌برداری ایران است اما پس از مصدومیت‌هایی که داشت، هنوز به رکوردهای نابایی نرسیده و همین دلیل در گروه B وزنه‌زد و اتفاقاً در رده نخست هم ایستاد، درست برخلاف رضا دهدار، نایب قهرمان جهان و آسیا که با رکورد ۱۷۲ کیلوگرم ششم شد؛ نتیجه‌ای که زنگ خطر جدی برای وزنه‌برداری ایران به عنوان مدعی کسب هر سه سهمیه المپیک پاریس است! خصوصاً که در دسته ۱۰۲ کیلوگرم از بین ۹ وزنه‌برداری

که در جدول بودند، فارس الباخ از قطر قهرمان جهان و المپیک، لژمون پردیس وزنه‌بردار کلمبیایی‌الاصل بحرین که قهرمان جهان است، وزن‌کشی کردند اما وزنه نزنند، اما حتی این مسئله هم باعث نشد دهدار پایش به سکو برسد!

در فوق‌سنگین ۱۰۹+ البته دست ایران چندان خالی نبود، به طوری که علیرضا یوسفی به نقره دوزرب و آیت شریفی به نقره یک‌ضرب دست یافتند اما در مجموع، مدالی دست ایران را در این وزن مهم و حساس رقابت‌ها حریفان عنوان‌داری هم برای رسیدن به سکو داشت. شریفی قابل توجهی بود چرا که او هنوز در رده جوانان است، زیرا این نخستین بار بود که او در بزرگسالان آسیا وزنه می‌زد و کسب نقره در اولین تجربه بزرگسالان بی‌شک نتیجه خوب و ایده‌آلی است، خصوصاً که در این رقابت‌ها حریفان عنوان‌داری هم برای رسیدن به سکو داشت. شریفی نیز نخستین حضورش در قهرمانی آسیا را تجربه می‌کرد و با وجود آنکه رقبیان زیادی چون شان گور میناسیان وزنه‌بردار ارمنستانی‌الاصل بحرین نایب قهرمان جهان و المپیک، من اسعداز سوریه نایب قهرمان المپیک، اکبر ژورائف قهرمان جهان و المپیک و رستم جانگایف از ازبکستان را برای رسیدن به سکو داشت، موفق به کسب گردن آویز نقره شد تا سرمربی تیم ملی به بازپس‌گیری عنوان ایران در فوق‌سنگین آسیا و جهان در آینده امیدوار شود.

مهدی کریمی دیگر وزنه‌بردار ایران بود که نخستین حضورش در

خودمان را با قهرمانی آسیا گول‌نزنیم

جامعه و مردم ایجاد کرد، ضمن اینکه کسب سهمیه المپیک نیز بسیار دشوار شده است. تا قبل از این چین در اوزان سبک مدعی است اما حالا تا اوزان سنگین نیز پیش‌رفته و مدعی است. در بازی‌های آسیایی و المپیک چین، قزاقستان و ازبکستان مدعی هستند. در اوزانی که ما می‌خواهیم سهمیه بگیریم، کشورهای عربی چون قطر و بحرین با خرید تک‌ستاره‌های دیگر کشورها رقابت جدی برای ایران به شمار می‌روند. در وزن ۱۰۲ کیلوگرم المپیک وزنه‌برداران قطر، بحرین، ازبکستان و قزاقستان مدعی هستند. کشورهای دیگر را نیز باید مدنظر داشت. در این شرایط زدن رکورد خوب و قرار گرفتن در بین بهترین‌ها برای رسیدن به سهمیه است. آن طرفی می‌توان به جوانان فرصت‌طلبی داد. با احترام به کینوش رستمی و سهراب مرادی که افتخارات زیادی را کسب کرده‌اند، جوانانی مثل رسول معتمدی، علیرضا یوسفی، رضا دهدار، علی داوودی و آیت شریفی نیازمند انگیزه و حمایت بیشتر هستند. هم می‌توان احترام باتجربه‌ها را حفظ کرد و هم در کنار آنها به جوانان انگیزه داد تا در کسب سهمیه المپیک به هدف‌مان برسیم. هم از نظر سخت‌افزاری و هم از نظر فنی و رکوردی عقب‌ماندگی‌هایی داریم. انتظار داریم دوستان در فدراسیون با توجه به تجربیات و شناختی که در این مدت پیدا کرده‌اند، مشکلات را حل کنند. تکمیل زیرساخت‌ها و کمپ تیم‌های ملی هم جدی‌تر از قبل پیگیری شود. قرار بود تعمیرات کمپ تیم‌های ملی فروردین‌ماه به پایان برسد اما همچنان کار تمام نشده است. پروژه‌ای که قرار بود چندماه تمام شود، هنوز به سرانجام نرسیده و این هم خود جای نگرانی دارد. تعامل بیشتر با ادارات کل استان‌ها و تشکیل پایگاه‌های قهرمانی را نباید فراموش کرد تا از این طریق اردوهای تیمی راحت‌تر در سایر شهرها برگزار شود و فقط مختص تهران نباشد. پایگاه‌های قهرمانی همچنین می‌توانند جنبه استعدادیابی هم داشته باشند. اگر قرار است رویکرد به قهرمانی امتیازی تیم‌های در آسیا مثل گذشته باشد، فدراسیون اهدای کاپ پس از مسابقات را از طریق کنفدراسیون آسیا و جهان پیگیری کند. در آن صورت کسی نمی‌تواند این قهرمانی را زیر سؤال ببرد و هر چقدر خوشحالی کنیم کم است، ولی تا آن زمان نمی‌توانیم از قهرمانی سرمست باشیم.

انتقادها تلنگری باشد برای متولیان وزنه‌برداری. هر سال شرایط فنی و کنترل دوپینگ این رشته تغییر کرده و به مراتب سخت‌تر متفاوت‌تر شده است. اگر قهرمانی امتیازی ارتشمنند است، فدراسیون جهانی یا کادر فنی و فدراسیون آسیا بعد از اتمام رقابت‌ها مراسم اهدای کاپ و خواندن سرود ملی تیم قهرمان را برگزار کند. نه اینکه مراسم اختتامیه در رستوران و هنگام شام برگزار شود. این روش ارزش قهرمانی تیمی در آسیا را نشان می‌دهد و نباید پشت این قهرمانی پنهان شد. می‌شد از قهرمانی آسیا بهتر استفاده کرد، اعزام نفرات در برخی اوزان ضرورتی نداشت در عوض مثال رسول معتمدی که برای سهمیه المپیک شانس دارند، می‌توانستند در

به همه اعضای تیم ملی خسته نباشید می‌گویم. این قهرمانی حاصل دسترنج ملی‌پوشان، کادر فنی و فدراسیون است. از اینکه این قهرمانی خانوادگی وزنه‌برداری، ورزش و مردم را خوشحال کرد هم از همه عزیزان قدردانی می‌کنیم، با این حال واقعیت چیز دیگری است و نباید خودمان را با این قهرمانی گول‌نزنیم. در

حمید رشیدی سرمربی سابق تیم ملی نوجوانان و جوانان

آسیا وزنه‌بزنند نه اینکه با این هزینه‌ها عازم کوپا شوند. در این شرایط حتی اگر قهرمان هم نمی‌شدیم جامعه وزنه‌برداری می‌ناستد و رویکرد فدراسیون تغییر کرده است. کلا شش‌هفت نفر را برای کسب سه سهمیه المپیک در اختیار داریم و انتظار می‌رفت مدیریت بهتری در این خصوص انجام شود. عملکرد تیم ملی در آسیا نشان داد نزدیک ۳۰ کیلوگرم تا رسیدن به مدال طلا و نقره فاصله داریم. کاهش این اختلاف در یک سال باقی‌مانده تا المپیک غیرممکن نیست اما بسیار سخت است. اصلاً نباید توقع زیادی برای

گذشته اهالی وزنه‌برداری و حتی عزیزی که امروز در فدراسیون حضور دارند، منتقد چنین قهرمانی‌هایی بودند. تا قبل از این انتقادهای زیادی در این مدت خوب بوده و قهرمانی امتیازی تیم‌ملی مطرح می‌شد و اگر قرار باشد باز هم رویه گذشته ادامه پیدا کند که اوضاع عملاً تغییری نکرده است. در سال‌های قبل هم با همین سطح از امتیاز و حتی با تعداد مدال بیشتر قهرمان آسیا شده بودیم، ولی چرا آن زمان منتقد بودید؟ نباید شواقت کرد. معتمدی و دلسوزان وزنه‌برداری باید نظرات و انتقادات‌شان را در کمال احترام بیان کنند. شاید این

۲سال از وزنه‌برداری مدال و قهرمانی نخواهیم

تمرکز فدراسیون و برنامه‌ریزی‌ها باید روی تیم‌های پایه باشد. ابتدا باید چهره‌ها را شناسایی و روی پرورش آنها برنامه‌ریزی کنیم. در شرایط فعلی هم نفراتی چون رضا دهدار، علی هاشمی، سهراب مرادی و رسول معتمدی و اگر بود می‌توانستیم کاری انجام دهند. در مجموع باید نگاه‌مان به آینده باشد و هم‌زمان به هر دو جبهه توجه کنیم. نمی‌شود به تیم‌های نوجوانان، جوانان و هیئت‌هایی توجه باشیم و به استعدادهایی سایر شهرها اهمیت ندهیم. قطعاً نفرات زیادی فرصت رسیدن به تیم ملی را از دست خواهند داد. نواب نصیرشلال و کادش و هادی یانزوان و کادش، باید برنامه ویژه‌ای برای استان‌ها و شهرهای مختلف در

برای بررسی عملکرد تیم‌های پایه همه جوانب را در نظر گرفت. داوودی در ترکیب تیم حضور نداشت و اگر بود می‌توانستیم روی مدال او نیز حساب کنیم. از طرفی اردو را نیز دیر شروع کردیم. همین مسئله به نتایج لطمه زد و ملی‌پوشان نتوانستند به اوج آمادگی برسند. معتمدی برای بازگشت به روزهای اوج باید دو سال قید مدال و قهرمانی را بزنیم. در عین حال باید بحث پشتوانه‌سازی و استعدادیابی را با فراخوان دادن به همه استان‌ها مدنظر قرار دهیم. از این طریق می‌توانیم وزنه‌برداری را که مستعد رشد، مدال آوری و قهرمانی هستند، کشف کنیم. کسی که سرمربی تیم ملی می‌شود باید بتواند از یک ورزشکار مبتدی قهرمان بسازد. اگر قادر به این کار نباشد، برود بهتر است، درست مثل زمانی که ایوانف به ایران آمد و وزنه‌برداری کشورمان را تحویل گرفت. این مربی ستاره‌هایی چون حسین توکلی، حسین رضازاده و شاهین نصیری‌نیار از اردوهای پایین کشف کرد و به قهرمانی رساند. توکلی در شرایطی قهرمان المپیک شد که مدال کشوری نداشت. اگر قرار باشد همچنان به کینوش رستمی و سهراب مرادی دلخوش کنیم، مطمئن باشیم در بازی‌های آسیایی و المپیک به مشکل خواهیم خورد. این مسئله را برای مسئولان ارشد ورزش روشن کنیم و شرایط فعلی وزنه‌برداری را به آنها بگوییم. در صورتی که عزم جدی برای بازگشت این رشته به روزهای اوج و جمع بهترین‌های جهان را داریم، مجبوریم برنامه‌های استعدادیابی را سرلوحه قرار دهیم و قید مدال را بزنیم. یک فرد غیرورزشی هم این را نمی‌داند که اگر فقط دنبال امتیاز، مدال و بردن تیم روی سکو باشیم اما مدالی نداشته باشیم، به جایی نخواهیم رسید. تیم ملی وزنه‌برداری در این دوره قهرمانی آسیا بیشتر دنبال جمع کردن امتیاز و رفتن روی سکو آن هم برای شاد کردن دل وزیر ورزش و سایر مسئولان بود! به عنوان مثال جایگاه کینوش رستمی در آسیا جلوه خوبی نداشت. وضعیت سایر اوزان نیز بهتر از این نبود.

محمد رضا باراری کارشناس وزنه‌برداری

نظف بگیرند تا افرادی را که استعداد وزنه‌برداری دارند، کشف و گلچین کنند. لزوماً هر کسی که وزنه می‌زند، نمی‌تواند وزنه‌برداری خوبی باشد، و گرنه اینکه تیم ملی جوانان تشکیل شود، نفرات آنها در مسابقات کشوری وزنه‌بزنند و بهترین‌های‌شان به اردو دعوت شوند و مدال بگیرند، کار اصولی نیست و در آینده به وزنه‌برداری کشور لطمه جبران‌ناپذیری خواهد زد. شهر ساری را مثال می‌زنم، حتی یک سالن وزنه‌برداری ندارد و این یک درد است! به عنوان مربی سالتی در اختیارم نیست، شاگردم را تعلیم دهم. شرایط استان‌ها خوب نیست. مدیریت

ایران پایین بود. مطمئن باشید با همین کادرفنی، همین نفرات در آینده نتایج بسیار خوبی کسب خواهند کرد. انصافاً عملکرد فدراسیون نیز در این مدت خوب بوده و جوانان تشکیل شده، نفرات آنها در مسابقات کشوری وزنه‌بزنند و بهترین‌های‌شان به اردو دعوت شوند و مدال بگیرند، کار اصولی نیست و در آینده به وزنه‌برداری کشور لطمه جبران‌ناپذیری خواهد زد. شهر ساری را مثال می‌زنم، حتی یک سالن وزنه‌برداری ندارد و این یک درد است! به عنوان مربی سالتی در اختیارم نیست، شاگردم را تعلیم دهم. شرایط استان‌ها خوب نیست. مدیریت